

Подібне сприйняття народжується лише в тому дискурсі, де фіксація тексту розрахована на знакову (звукову) трансляцію.

Навряд чи при цьому буде доречним застереження П.Іванишина: “Обережне застосування в українському постколоніальному дискурсі теоретичних моделей, розроблених на Заході, пов’язане із специфікою наукового об’єкта, розвиток якого залежав від специфічних історичних умов розвитку нації, її інтелектуального проводу”⁶⁹. Адже причини з’яви “естетико-спекулятивних аспектів”⁷⁰ інтерпретації будь-якої постмодерної “карнавальності” в літературі полягають у тому, що в дискурсі 1990-х рр. фактично зникає простір для “унормованих” комунікацій: у сексі, в розмові, в мистецтві. Такий комунікативний тип репрезентації можемо порівняти з постструктуральним феноменом тексту, що не має ані метаджерела (ідеї “соцреалістичного” предка), ані результату (ідеї “соцартівського” нащадка). У просторі постмодерністського дискурсу 1990-х рр., позбавленому будь-якої детермінованості, де вмирає автор (деміург, суб’єкт, фалос), проблематична сама ідея народження. Втім, це не дискредитує традиційні різновиди письма, водночас виступаючи проти того, щоби ця “традиційність” дискримінувала інші актуальні різновиди текстової репрезентації.

⁶⁹ Іванишин П. Поезія Петра Скунця (Художнє вираження національно-духовної ідентифікації ліричного героя). – Дрогобич, 2003. – С.35.

⁷⁰ Там само. – С.16.

м. Харків

ДОСЛІДЖУЄМО МОВУ

30 березня ц. р. у приміщенні Інституту журналістики Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка відбулася XI Міжнародна науково-практична конференція, присвячена проблемам функціонування, розвитку української мови і мовної політики в Україні.

Пленарне засідання розпочалось зі вступного слова директора Інституту журналістики *В.Різуна*. Із науковими доповідями виступили *І.Ющук* – “Національна мова в постколоніальному суспільстві”; *О.Пономарів* – “Публічне мовлення з погляду акцентуаційних норм”, *Туранлі Ферхад Гардашкан Оглу* – “Використання ЗМІ державно-національної мови як чинник утвердження української незалежності”, *Л.Шевченко* – “Кольорові події в кольорових словах”, *О.Бєляков* – “Мовлення ЗМІ України в контексті помаранчевої революції”; *І.Забіяка* – “Питання мови на сторінках журналу “Киевская старина””. Представили цікаві матеріали і студенти цього ж інституту *В.Бодак* і *Чжу Цзян*. *Т. Ковалевська* (Одеса) говорила про “Сучасні технології прогнозованого сприйняття в контексті ЗМК”; *М.Гуць* присвятив свій виступ роботі *О. М. Пазяк*, яка виховала не одне покоління журналістів в КНУ та ін.

Після пленарного засідання учасники і гості працювали в п’яти секціях: “Сучасна мовна ситуація”, “Комунікативні особливості мовлення ЗМІ”, “Культура мовлення ЗМІ”, “Редагування текстів ЗМІ”, “Засоби вираження журналістських текстів”.

Ця конференція ще раз підтвердила велику роль засобів масової інформації у вивченні, розвитку та збагаченні національної мови.

Анастасія Білоус, Ірина Грищенко

Слово і Час. 2005. №9